



ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Αριθμὸς τεύχους 19 • Ἰούνιος 2022

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

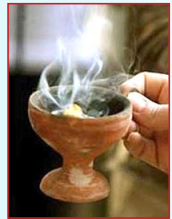
- **Κείμενο Α':** Τὸ σπίτι εἰρηνεύει
«Θυμιάζετε!... Θυμιάζετε!... Θυμιάζετε!...»
- **Κείμενο Β':** Ἡ δύναμις τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ
Προσοχὴ στὰ ὄνειρα!
- **Κείμενο Γ':** Ἐλεημοσύνη
Τὸ ψάρι τοῦ καπετάνιου
- **Κείμενο Δ':** «Πάτερ ἡμῶν»
«Δὲν εἶσαι σχιζοφρενής...
Ὁ πονηρὸς σὲ παιδεύει»
- **Κείμενο Ε':** «Ὁ Κανόνας τῆς κλεψιάς...»
Μετάνοια στὴν πράξη
- **Κείμενο ς':** «Ἀποκαλυπτικὴ»
ὁμολογία!
Τὰ τρία πνευματικὰ φόβητρα τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων
- **Κείμενο Ζ':** Ἐλεημοσύνη:
ἀπαιτεῖται «διάκρισις»;
*Ὁ ἐλεῶν «ἐνδύει»
τὸν Χριστὸν*
- **Κείμενο Η':** Θαῦμα τῆς Θεοτόκου
*«Τὸ λάδι ἔφθασε καὶ
περίσσεψε!»*

Τὸ σπίτι εἰρηνεύει

«**Θυμιάζετε!... Θυμιάζετε!... Θυμιάζετε!...**»*

Ἰσχυρὸ ὄπλο κατὰ δαιμόνων

Τὸ θυμίαμα ἐνέχει πολλὴ μυστικὴ Χάρι, μεταδίδει πολλὴ εὐλογία καὶ δύναμι ἐναντίον τῶν δαιμόνων! **Θυμιατῆρι** λοιπὸν καὶ θυμίαμα στὸ Εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ, πλάι στὸ καντήλι. **Θ**ὰ τὸ πάρη ὄχι μόνο ἡ γιαγιά, ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας καὶ τὸ παιδί νὰ θυμιατίζουν τὸ πρωῖ, τὸ βράδυ, κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς καὶ ἰδιαίτερα, ὅταν θὰ ἐτοιμάζεται τὸ πρόσφορο ἢ ὀπότεν ὑπάρχη ἔντασι στὸ σπίτι.



Καὶ τὸ σπίτι ἀλλάζει ἀτμόσφαιρα, ἀλλάζει χρῶμα. **Γ**ίνεται εὐωδιαστό, ἀλλὰ καὶ σοβαρὸ, γαλήνιο, ἀγαπητὸ. **Ο**ἱ ψυχὲς νοιώθουν ἀπλᾶ καὶ ἀδελφωμένα. **Ἡ** παρουσία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ἡ σκέπη τῆς Παναγίας καὶ τὸ ἀπαλὸ φτερούγισμα τῶν Ἀγγέλων, μὲ τὸ θυμίαμα, μέσα στὸ σπίτι, γίνονται αἰσθητά! **Φυγαδεύονται οἱ παρεξηγήσεις καὶ οἱ ταραχές. Δ**ὲν ἔχουν τόπο ἐκεῖ μέσα οἱ πειρασμοὶ καὶ ὁ δαίμονας.

• **Κ**άποιο παιδί 14-15 ἐτῶν, ὅταν ἔβλεπε τοὺς γονεῖς του νὰ τσακώνωνται, ἔπαιρνε ἀμέσως καὶ τοὺς θυμιατίζε... «**Εἰρηνεύετε**», τοὺς ἔλεγε. «**Εἰρηνεύετε!...**».

Λοιπὸν, μὴν παραλείπετε νὰ θυμιατίζετε τὸ σπίτι σας κάθε μέρα... καὶ τὸ μαγαζί σας καὶ τὴν δουλειά σας, ἂν εἶναι δυνατόν. **Θυμιατίζοντας**, νὰ ψάλλουμε ὅ,τι τροπάρια θυμόμαστε ἢ νὰ λέμε τὴν «**Εὐχή**». **Σ**τὸ θυμιάτισμα θὰ σκύβουμε τὸ κεφάλι καὶ θὰ κάνουμε τὸν σταυρὸ μας. **Τ**ὸ θυμιάτισμα μεταβάλλει τὸ σπίτι σὲ «κατ' οἶκον Ἐκκλησία»... **Δ**ιώχνει τὰ δαιμόνια καὶ τὸν πειρασμὸ καὶ γεμί-



■ Η δύναμις τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ

Προσοχή στὰ ὄνειρα* Ἡ Μετάνοια θαυματουργεῖ

Κάποτε, πρὸ τοῦ 1940, στὸν συνοικισμό τῶν Κομνηνῶν Δράμας, εἶχε ἀρρωστήσει ἓνας συμπολίτης μου. **Εἶχαν** παραλύσει τὰ πόδια του ἀπὸ ἀγνωστή αἰτία καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει.

Δύο χρόνια τὸν γύριζαν σὲ γιατρούς, δεξιά, ἀριστερά, ἀλλὰ τίποτα. **Ἡ** παράλυσις χειροτέρευε. **Ἄλλωστε**, τὰ μέσα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἦσαν πάρα πολὺ φτωχὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν δυνατότητες, γιὰ νὰ μετακινούνται εὐκόλα καὶ νὰ ξοδεύουν χρήματα.

Ἐνα βράδυ ὁ ἀσθενὴς εἶδε στὸν ὕπνο του ἓναν Ἄγγελο νὰ τοῦ λέγῃ:

- **Ὁ** Θεὸς εἶδε τὴν ὑπομονή σου καὶ θέλησε νὰ σὲ ἀμείψῃ. **Πάρε** αὐτὸ τὸ βότανο καὶ βράσε το. **Κατόπιν** νὰ πιῆς τὸ ρόφημα καὶ θὰ γίνῃς καλά...

Μόλις ξύπνησε, ἐκπληκτὸς εἶδε δίπλα στὸ μαξιλάρι του ἓνα χόρτο. **Ἀρχισε** τότε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ χαλᾷ τὸν κόσμο. **Ἐπόμενο** ἦταν νὰ ξυπνήσουν οἱ δικοί του καὶ νὰ τρέξουν ὅλοι μαζί νὰ δοῦν τι τοῦ συμβαίνει. **Ἀνάμεσά** τους ἦταν καὶ ὁ ἀδελφός του, ὁ ὁποῖος ἔμενε παραδίπλα.

Τοὺς ἐξιστόρησε λοιπὸν τι συνέβη, καὶ ὁ ἀδελφός του ἐπέμενε νὰ ἐνημερώσουν σχετικὰ τὸν πατέρα Γεώργιο Καζακίδη, ἓναν ἀπλό, ἀγιασμένο Ἱερέα ἀπὸ τὸ χωριὸ Κάτω Βροντοῦ.

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες ἦλθε ὁ πατὴρ Γεώργιος, τὸν ἐνημέρωσαν τι ἀκριβῶς συνέβη καὶ ἐκεῖνος διορατικὰ εἶπε στὸν ἀρρωστο μὲ ἀύστηρό τόνο:

- **Ἐκαμες** ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ὑπομονή, ὅπως τὴν ἔκαμαν οἱ Μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ ὁ πολὺαθλὸς Ἰῶβ;
- **Ὁχι**,... ἀπάντησε ἐκεῖνος.



- **Ἐσὺ** δὲν ἦσουν, πὺν γόγγυζες μέχρι χθὲς καὶ κάθε μέρα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ; **Ἐσὺ** δὲν ἦσουν, πὺν ἔβριζες τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους, πὺν εἶναι καὶ προστάτες τοῦ χωριοῦ μας; **Ἡ** γυναίκα σου καὶ ἡ πεθερά σου δὲν ἦσαν αὐτές, πὺν πῆγαν στοὺς **χοτζάδες τῆς Ἐάνθης**, καὶ σοῦ ἔκαμαν **φυλακτὰ** νὰ τὰ φορᾷς πάνω σου, γιὰ νὰ περπατήσης δῆθεν; **Τὰ** φορᾷς ἢ δὲν τὰ φορᾷς;

- **Τὰ** φορᾷω,... λέει ὁ ἀρρωστος.

- **Βγάλα** γρήγορα!... τοῦ εἶπε ὁ παππᾶς. **Καὶ** τὰ ἔβγαλε.

- **Ποῦ** εἶναι ἡ πίστις σου; **Κοίταξε**, καημένη, νὰ κλάψῃς γιὰ τὶς ἀμαρτίες σου, γιὰτι ἔτσι μόνο θὰ σωθῆς καὶ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ. **Καὶ** γιὰ νὰ σοῦ δείξω ὅτι τόσο τὸ ὄνειρό σου ὅσο καὶ τὸ χόρτο πὺν βρήκες εἶναι **διαβολικὰ τεχνάσματα**, θὰ κάμω ἀμέσως **Ἀγιασμό**.

Ἐτοιμάζουν λοιπὸν καὶ κάνει Ἀγιασμό καὶ **μόλις** ράντισε τὸ χόρτο, αὐτὸ **μεταβλήθηκε** σὲ **μαύρη στάχτη!**

Μπροστά σ' αὐτὸ τὸ ἐξαισιό θαῦμα ἀκολούθησε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, μία **περίοδος μετανοίας** γιὰ ὅλους. **Καὶ** μετὰ τὸ Πάσχα, πὺν **κοινώνησε** ὁ παράλυτος, σηκώθηκε στὰ πόδια του καὶ περπάτησε. **Τὸ θαῦμα** ἐγίνε!...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς, σελ. 89-90, ἔκδοσις Β', Πειραιᾶς 2013. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

ζουν οἱ ψυχὲς ὅλων τῶν οἰκείων ἀπὸ θεία εὐλογία. **Γι'** αὐτὸ λοιπὸν ὅλοι σας θυμιάζετε! θυμιάζετε! θυμιάζετε!...

Φαίνεται τόσο ἀπλό καὶ συνηθισμένο, ἢ καὶ τυπικὸ κατάλοιπο παλαιῶν γενεῶν καὶ παραδόσεων. **Ἄλλοι** πάλι τὸ χλευάζουν, ἐπαναστατοῦν καὶ βρίζουν.

• **Ἦ**πῆρξε γυναίκα, ἢ ὁποῖα ἔκανε μῆνυσι

στοὺς ἐνοίκους τοῦ ἐπάνω ὀρόφου, γιὰτι τὸ θυμίαμα πὺν αὐτοὶ ἔκαιγαν, περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸν φωταγωγὸ καὶ τὴν ἐνοχλοῦσε...

Ὅλοι στὸ σπίτι τῆς ἔκαναν σὰν δαιμονισμένοι! **Δὲν** ἐδαιμονίζοντο ἀπὸ τὴν πληθώρα τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ θυμίαμα!...

(*) Ἀπὸ τὸ Διαδίκτυο. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Η έλεημοσύνη για τους κεκοιμημένους

Τὸ ψάρι τοῦ καπετάνιου*

«...τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ψάρι
ποῦ μοῦστειλε...»

Σ’ ἓνα αἰγαιοπελαγίτικο νησί ζοῦσε πρὸ ἐτῶν ἓνας Ἱερέας εὐλαβέστατος. **Η** ψυχούλα του ἦταν γεμάτη στοργή γιὰ τὸ ποίμνιό του καὶ εἰδικὰ γιὰ τοὺς πονεμένους. **Ἐ**φτασε ὁμως ἡ μέρα ποῦ δοκιμάστηκε κι ἐκεῖνος καὶ πόνεσε πολύ.

Η κόρη του, μιὰ ἐξαιρετικὴ κοπέλα, εἶχε παντρευτεῖ πρόσφατα μ’ ἓνα νοικοκυρεμένο παληκάρη. **Ἐ**φτασε, λοιπόν, ὁ καιρὸς νὰ φέρει στὸν κόσμον τὸ πρῶτο παιδάκι της. **Κ**ατὰ τὸν τοκετὸ ὁμως, πέθανε! **Π**ῆγε Μάρτυρας νὰ συναντήσῃ τὸν Πλάστη της, ἀφήνοντας πολὺ πόνον πίσω της.

Ο Ἱερέας πατέρας της πόνεσε κι’ αὐτὸς πολὺ στὸ χωρισμό, ἀλλὰ μὲ ἀκλόνητη Πίστη στὸν Θεὸ πρόσφερε δοξολογία στὸ ἅγιο Ὄνομά Του. **Τ**ὴν ἀγάπη του δέ, γιὰ τὴν θυγατέρα του ἐξέφραζε μὲ θερμὲς προσευχὲς γιὰ τὴν ψυχὴ της καὶ μὲ κρυφὲς ἐλεημοσύνες.

* * *

Ο Ἱερέας εἶχε ἓναν ἀδελφὸ καπετάνιο ποῦ, ἀπόμαχος πιά τῆς θάλασσας, εἶχε γίνῃ στεριανὸς γιὰ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του. **Εἶ**χε δημιουργήσει περιουσία κι’ ἀπολάμβανε πλέον τοὺς κόπους του. **Δ**υστυχῶς ὁμως ἦταν σχεδὸν ἄπιστος, παρ’ ὅλο ποῦ εἶχε καλὴ καρδιά. **Τ**ὰ βραδάκια, ὅταν μαζεῦονταν στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ παπᾶ μαζί μὲ μερικοὺς φίλους, κάποιους ἀγαθοὺς νησιῶτες ποῦ πρόσφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν ἐκκλησία, ἔπιναν τὸ ζεστό τους φασκόμηλο καὶ κουβέντιαζαν.

Ο καπετάνιος ἓνα βράδυ εἰρωνεύτηκε τὸν Ἱερέα καὶ τοῦ εἶπε:

– **Σ**ιγά, καημένε παπᾶ, μὴν ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ καὶ βλέπει ἡ κόρη σου τί λέμε καὶ τί κάνουμε!

Ο Ἱερέας μὲ πραότητα προσπάθησε νὰ τὸν βοηθήσῃ ν’ ἀποβάλλῃ τὴν ἀπιστία, γιὰτὶ ἤξερε πὼς κατὰ βάθος ὑπέφερε ἡ ψυχὴ του μέσα στὴν θανατερὴ παγωνιά της. **Ἐ**κεῖνος ὁμως δὲ φάνηκε νὰ ἐπηρεάζεται.

* * *

Ἐνα βράδυ, λοιπόν, ὁ Ἱερέας βλέπει τὴν θυγατέρα του στὸν ὕπνο του. **Ἦ**ταν ὀλόφωτη, λευκοντυμένη, χαρούμενη, καὶ τοῦ λέει: **«Π**ατέρα, σ’ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. **Γ**ιὰ τὴν ἀγάπη σου, τὶς προσευχὲς σου, καὶ τὶς ἐλεημοσύνες ποῦ κάνεις γιὰ τὴν ψυχὴ μου. **Π**ές, σὲ παρακαλῶ, καὶ στὸν θεῖο μου (τὸν καπετάνιο), ὅτι τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ψάρι ποῦ μοῦστειλε!».

Αὐτὰ εἶπε κι’ ἐνῶ χαμογελοῦσε ἀγγελικὰ, τὸνειρο ἔσβησε...

Ο Ἱερέας, ὅταν σηκώθηκε τὸ πρῶτῃ, αἰσθανόταν μεγάλη χαρὰ καὶ συγκίνηση.

Τὸ βράδυ διηγήθηκε τὸνειρο στὴν συντροφιά. **Ὅ**λοι συγκινήθηκαν, μόνο ὁ καπετάνιος κοιτοῦσε δύσπιστα τὸν ἀδελφὸ του. **Ὅ**ταν ὁμως τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ ἀνιψιά του τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ψάρι ποῦ τῆς ἔστειλε, κι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ τὰ λόγια της, ὁ καπετάνιος τινάχθηκε ὀρθιος. **Τ**ὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα καὶ τὰ χέρια του ἀρχίσαν νὰ τρέμουν. **Ἀ**π’ τὸ στόμα του βγήκε ἡ κρυφὴ Πίστη τῆς καρδιάς του:

– **«Θ**εέ μου!»... ψιθύρισε καὶ μιὰ κοίταξε τὸν ἓνα καὶ μιὰ τὸν ἄλλον σαστισμένος.

Ὅλοι τὸν ἐρώτησαν τί συνέβαινε. **Γ**ιατί τόση ταραχὴ, γιατί τόση συγκίνηση; **Ἐ**κεῖνος, ὅταν συνῆλθε κάπως, ξανακάθισε στὴν καρέκλα του καὶ χωρὶς νὰ ἐμποδίζει τὰ δάκρυά του νὰ τρέχουν στὸ ἠλιοψημένο πρόσωπό του, τοὺς εἶπε μὲ ταπεινὴ φωνή:

– **«Ν**αί, εἶναι ἀλήθεια, ζοῦν οἱ ψυχὲς καὶ μᾶς βλέπουν! **Ἀ**νήμερα στὴν κηδεῖα της ἐτοιμαζόμουν νὰ κατέβω στὴν ἐκκλησία, ὅπου θὰ τὴν διαβάζατε. **Εἶ**χα πολὺ πόνον μέσα μου. **Τ**ὸ ξέρεις, παπᾶ, πόσο ἀγαποῦσα αὐτὴ τὴν θυγατέρα σου. **Ἦ**ταν πάντα ἄγγελος... **Ἐ**κεῖνη τὴν στιγμή ἔφθασε ἓνας φίλος μου ψαρᾶς κάτω ἀπ’ τὸν πέρα γιαλό. **Τ**οῦχα πεί πὼς, ὅταν ἔπιανε καλὸ ψάρι νὰ μοῦ τῶφερνε κι ἐγὼ θὰ τὸ πλήρωνα ὅσο-ὅσο. **Ἐ**κεῖνη ὁμως τὴν στιγμή μὲ νευρίασε ἡ παρουσία του, καθὼς κρατοῦσε τὸ ροφὸ κρεμασμένο στὸ πλάϊ του. **Τ**οῦ εἶπα λοιπόν ἀπότομα: **«Δ**ὲ θέλω ψάρια σήμερα, δὲν θέλω τίποτε. **Σ**ήμερα κηδεύω τὴν ἀνιψιά μου!».

Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τ’ ἄκουσε, πάγωσε καὶ μὲ κοίταξε ἀμίλητος. **Τ**ὸν λυπήθηκα καὶ τοῦ εἶπα:

«Ὅμως, νά, στὸ πληρώνω καὶ σὺ δώστο σὲ κανένα φτωχὸ γιὰ τὴν ψυχὴ της!».

Ἐκεῖνος πῆρε τὰ χρήματα, μὲ συλλυπήθηκε κι ἔφυγε γρήγορα. **Τ**ὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν τῶπα σὲ κανέναν καὶ τὸ εἶχα ξεχάσει. **Ἀ**λλὰ ἡ ψυχούλα της δὲν τὸ ξεχάσε καὶ μοῦστειλε τὶς εὐχαριστίες της», εἶπε καὶ σκούπισε μὲ τὴν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του τὰ δάκρυά του. **Μ**ετὰ χαμογέλασε γλυκά, μὰ τόσο γλυκά! **Μ**έσα σ’ αὐτὸ τὸ χαριτωμένο χαμόγελο ὁ Ἱερέας διέκρινε τὸ γλυκοχάραμα τῆς ἀναγεννημένης Πίστεώς του. **Ἦ** νύχτα τῆς ἀπιστίας ἔφυγε...

– **Δ**οξασμένο τῶνομά Σου Πολυέλεε Κύριε,... ψιθύρισε ὁ Ἱερέας καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὸ βλέμμα του...



(*) Μηνύματα ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ, ἔκδοσις Ἱερέως Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωρίδα 2005, σελ. 77-79. • Ἐπιμὲλ. ἡμετ.

Ο Πνευματικός σύστησε στην Άλεξία να μεταβεί στα Άγραφα και της έδωσε και τις ανάλογες οδηγίες για να συναντήσει εκεί έναν χαριτωμένο Γέροντα. Εκείνη ακολούθησε την συμβουλή του και ξεκίνησε για τ' Άγραφα μαζί με την μητέρα της και μία φίλη της.

Εφθασαν με πολλές δυσκολίες, λόγω του δύσβατου της περιοχής, και μετέβησαν στο Ναό της Παναγίας. Ο Γέροντας τους υποδέχθηκε στην είσοδο του Ναού με ένα πλατύ χαμόγελο. Απάσθησαν τις ιερές Εικόνες και άναψαν κεράκια. Καθ' όλη την διάρκεια, που ήταν μέσα στον Ναό, ο Γέροντας τις παρατηρούσε.

- Παπά μου, δεν είμαι καλά. Οί ιατροί υποστηρίζουν ότι είμαι τρελή, σχιζοφρενής! Λένε ψέματα όμως, κάτι άλλο πρέπει να έχω και με κάνει να λειτουργώ άλλοπρόσαλλα, ... του είπε η Άλεξία.

- Καλή μου γυναίκα, δεν είσαι σχιζοφρενής, όπως λένε οί ιατροί. Ο πονηρός σε παιδεύει. Βρήκε μία χαραμάδα και χώθηκε, αλλά έχε υπομονή, δεν θα μείνει για πολύ. Τον έβλεπα που κοροϊδευε την στιγμή που άσπαζόσουν τις Εικόνες. Μη φοβάσαι όμως, ο Χριστός και η Παναγία δεν σε έχουν εγκαταλείψει. Θα γίνεις γρήγορα καλά.

- Μά, Γέροντα, μάς τόνισαν οί ιατροί πως η Άλεξία επιβάλλεται να νοσηλευτεί σε ψυχιατρικό ίδρυμα για να ιατρευθεί, ... είπε τότε η κυρα-Κούλα, η μητέρα της.

- Μα ο Χριστός, καλή μου γυναίκα, είναι ιατρός των ψυχών. Ξεχάσαμε πόσα και πόσα θαύματα κάνει καθημερινά; Το κορίτσι θα το κάνει καλά σύντομα.

- Και πως θα γίνει τούτο; Μήπως θα της δώσει κανένα φάρμακο; ... πετάχθηκε και είπε η Άντωνία, η φίλη της Άλεξίας.

- Η «άντιβίωση» της Εκκλησίας είναι ή τακτική Έξομολόγηση, τὰ «**παισιονά**» της είναι ή συμμετοχή στην Θεία Κοινωνία και



οί «**βιταμίνες**» που σε βοηθούν στην ανάρρωση είναι ή συχνή καθημερινή προσευχή! Αυτά είναι μερικά από τὰ



Το μεγάλο μυστικό για τὸ «Πάτερ ἡμῶν»
«Δὲν εἶσαι σχιζοφρενής... Ὁ πονηρὸς σε παιδεύει»*
Ἡ θεραπευτικὴ τῆς Ἐκκλησίας



πιὸ ισχυρὰ «φάρμακα» τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας, τὰ ὁποῖα κατατροπώνουν τοὺς «**κίους**», και προπαντὸς αὐτοὺς τοῦ μισόκαλου, που αἰχμαλωτίζουν τις ψυχές.

- Σκάσε, βρωμόπαπα! Μη μιλάς, γιατί θα σε καταστρέψω. Θα τὰ σπάσω ὅλα, θα τὰ κάνω λαμπόγυαλα, ... εἶπε τότε με ἄλλοιωμένη φωνή η Ἄλεξία, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔκανε διάφορους μορφασμούς και ἔβγαζε βογγητά.

Ο γέροντας ἄμέσως ἔβγαλε τὸν ξύλινο σταυρὸ που φοροῦσε και ἄρχισε νὰ σταυρώνει τὴν δαιμονισμένη κοπέλα στὸ κεφάλι. Ἐκανε νόημα στὸν ψάλτη κυρ-Νίκο, νὰ μπει στὸ Ναὸ και ἔγνεψε στις ἄλλες δύο γυναῖκες νὰ ὀδηγήσουν τὴν Ἄλεξία, η ὁποῖα στὴν κυριολεξία οὐρλιαζε, μέσα στὸ Ναὸ τῆς Παναγίας.

Οί δύο γυναῖκες, που δὲν εἶχαν διαπιστώσει μέχρι τότε τέτοια συμπεριφορὰ ἀπὸ τὴν Ἄλεξία, ἐξεπλάγησαν. Ἡ μητέρα της, ἀπευθυνόμενη στὴν κόρη της, προσπάθησε νὰ τὴν μαλώσει που μίλησε με τέτοιο ἀπαράδεκτο τρόπο στὸν παπά.

Τότε τὸ δαιμόνιο ἄρχισε νὰ περιγράφει μία σειρά ἀστοχιῶν ἀπὸ μέρους της και νὰ τὴν βρίζει. Ἐκείνη ξαφνιάστηκε και ἄρχισε νὰ κλαίει. Ο παπὰς τῆς ἔγνεψε νὰ σιωπήσει. Με εὐλάβεια στὴν συνέχεια ὁ παππούλης εἰσήλθε στὸ Ἱερὸ Βῆμα. Ἀπάσθησε τὴν Ἀγία Τράπεζα, ἔβαλε τὸ πετραχήλι του και γονάτισε μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας και φαινόταν ἐπὶ δέκα λεπτὰ σὰν νὰ διαλεγόταν μαζί Της ψιθυριστά...

Κατόπιν ἄρχισε νὰ διαβάζει εὐχές ἀπὸ τὸ Εὐχολόγιο. Ὅλη τὴν ὥρα η Ἄλεξία ἔβγαζε βαρεῖς ἀναστεναγμούς και ἔβριζε τὸν παπά. Ἐπὶ ἄρκετὴ ὥρα γινόταν ἀληθινὴ μάχη. Τὰ δαιμόνια ἐκδηλώθηκαν και ἄρχισαν νὰ ἀναφέρονται στὴν ζωὴ τῆς κοπέλας.



«Τὸ παλιοθήλυκο ἐπιχείρησα πολλές φορές, καθὼς ὀδηγοῦσε, νὰ τὸ ρίξω στὸν γκρεμὸ ἢ νὰ φέρω πάνω του ἀπὸ τὸ ἀντίθετο ρεύμα κάποιον αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ κάνω κακό, γιατί με ἐμπόδιζε και με ἀκύρωνε με τὸ που ἔλεγε τὸ «Πάτερ ἡμῶν»!», ... ἔλεγε τὸ δαιμόνιο μαζί με γρυλισμούς.

Τότε μία ἄλλη φωνή, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν πρώτη, πιθανὸν ἕνα ἄλλο δαιμόνιο, πετάχτηκε και εἶπε:

«**Τί ξεστόμισες, ρε βλάκα! Ἀποκάλυψες τὸ μεγάλο μυστικὸ στὸν τραγόπαπα και τώρα θὰ τὸ λείει σ' ὅλους τοὺς ὀδηγούς και θὰ προστατεύονται. Πῶ-πῶ, τί ζημιὰ ἔκανες ἀνόητε! Τώρα νὰ δοῦμε πὼς θὰ τὰ βγάλεις πέρα με τὸν «μεγάλο» (ἴσως τὸν Ἐωσφόρο). Πᾶμε τώρα νὰ φύγουμε, γιατί ἔρχεται ὁ Κοσμάς και ὁ Ἀναστάσιος μαζί με τὸν Σεραφεῖμ και τὸν Εὐγένιο (ἐννοοῦσε τοὺς Ἁγίους) και θὰ φᾶμε πολὺ ζῦλο. Ἐρχεται και ἐκείνη ἡ Μαρία (ἡ Παναγία μας)!...».**



Τότε ἀκούστηκε ἕνας ἐκκωφαντικὸς θόρυβος, σὰν νὰ ἔπεσε κεραυνός, και ἡ κοπέλα σωριάστηκε ξερὴ κάτω. Ἡ μητέρα της ἔκλαιγε, ἐνῶ ἡ φίλη της εἶχε τρομοκρατηθεῖ και εἶχε ζαρώσει σὲ μία γωνιά.

Ο γέροντας Ἰρωμένος πήρε λίγο λάδι ἀπὸ τὸ καντήλι τῆς Παναγίας και τὴν ἐσταύρωσε στὸ πρόσωπο και στὰ χέρια. Τῆς ἔδωσε στὴν συνέχεια τὸ χέρι και σηκώθηκε.

Τὸ γεγονός αὐτό, μοῦ τὸ ἐξιστόρησε, ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἔζησε, μ' ὅλες τις λεπτομέρειες, ὁ κυρ-Νίκος ἀρχικά ἕνας ἐξαιρετικὸς ταπεινὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Καρδίτσα, που συνηθίζει νὰ μεταβαίνει στα Ἄγραφα και νὰ βοηθᾷ λίγο ὡς ψάλτης τὸν Γέροντα. Τὸ ἐπιβεβαίωσε και ὁ παπὰς, ὅταν τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ ἐξηγήσει γιατί συνιστᾷ στοὺς ὀδηγούς νὰ λένε τὸ «Πάτερ ἡμῶν»!

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, ὁ παππούλης συμβουλεύει ὅλους αὐτοὺς που ὀδηγοῦν νὰ μὴν ξεκινοῦν τὸ αὐτοκίνητο, πρὶν νὰ ποῦν τὸ «Πάτερ ἡμῶν»!

Συγκλονιστικὸ αὐτὸ τὸ συμβάν! Πῶ-πῶ! Πόσα πράγματα ἀγνοοῦμε ἀπὸ τὴν ζωντανὴ πίστη μας...

- Ἡ κοπέλα ἔγινε καλά;...

- Ἀπὸ τὸ πρῶτο διάβασμα ὑπῆρξε φανερὴ καλυτέρευση. Χρειάστηκε, ὅμως, νὰ συνεχισθεῖ ἡ θεραπεία στὸ «νοσοκομεῖο» τῶν Ἀγράφων γιὰ λίγες ἡμέρες, ὥστε νὰ καθαριθεῖ ἀπ' ὅλα τὰ ἀγκάθια τὸ χωράφι τῆς ψυχῆς της.

Σήμερα, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ τὴν γνωρίσω πρὶν ἀκριβῶς ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου, τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μπορῶ νὰ ὑποστηρίξω ὅτι εἶναι ἀπελευθερωμένη παντελῶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ πονηροῦ. Συνειδητοποίησε τὰ λάθη και τις χαραμάδες που ἄνοιγε στὸν πονηρὸ και με τὴν Ἐξομολόγηση, τὸν τακτικὸ ἐκκλησιασμό, τὴν Θεία Κοινωνία και τὴν προσευχὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ δίχτυα του.

Καλό, λοιπόν, εἶναι νὰ εὐχόμεστε νὰ ἔχει ὁ Θεὸς καλὰ τὴν Ἄλεξία, γιατί ἔγινε ἡ αἰτία νὰ μάθουμε αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστικό: Γιατὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ὄχι μόνο ἀσφαλίζει τὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ σώζει ζωὴς στὴν κυριολεξία!...

Κυριακὴ Προσευχή

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
 ἀγασθίτω τὸ ὄνομά σου
 ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου
 γενεθίτω τὸ θέλημά σου,
 ὡς ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ τῆς γῆς,
 τὸν ἄβυστον ἡμῶν τὸν ἐποῦσιον
 δὸς ἡμῖν σήμερον
 και ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
 ὡς και ἡμεῖς ἀφίεμεν
 τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν
 και μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
 ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
 ἀμὴν!

(*) Διονυσίου Ἀ. Μακρῆ, Ὁπως Μιλάει ὁ Θεός, ἐκδόσεις «Ἀγαθὸς Λόγος», 2014, σελ. 215-219. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Ο Κανόνας της κλεψιάς...»

Μετάνοια στην πράξη*

«Κοίταξε, αδελφέ μου,
είσαι σὰν κι ἐμένα...»

Τώρα θα σὰς πῶ γιατὴν Μετάνοια, πῶς τὴν ἔκανε ἕνας ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως, πῶς μάθαινε στοὺς ἀνθρώπους τὴν Μετάνοια.

Τὸν λένε Μακρυγιάννη...

Για νὰ δεῖτε πῶς αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι ξέρανε. Γιατὶ διδάσκονταν ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία μὲ τοὺς Κανόνες ποὺ τοὺς ἔβαζε –γιατὶ αὐτοὶ ἐξωμολογοῦντο. Καὶ πῶς δίδασκαν καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς νέους ἀνθρώπους.

Τὸν Μακρυγιάννη... τί νὰ τὸν κάνουμε;... σοῦ λέει: «Πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε μιὰ σύνταξη». Λέει αὐτός: «Δῶστε τὴν σύνταξή μου στὶς χῆρες τῶν Ἀγωνιστῶν, γιατί οἱ χῆρες δὲν ἔχουν ἄντρες νὰ τὶς περιποιηθοῦν. Ἐνῶ, ἐγὼ μπορῶ νὰ δουλέψω, νὰ φυτέψω κάτι καὶ νὰ ζήσω τὴν οἰκογένειά μου».

Για νὰ τὸν τιμήσουνε τὸν ἔκαναν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀθήνας. Αὐτὸς ἦταν ὑπεύθυνος γιατὶς κλοπές.

* * *

Μίαν ἡμέρα, σ' ἕνα παζάρι ἕνα Σάββατο, τὸν καλοῦνε, καὶ τοῦ λένε, ἔλα, πιάσαμε ἕναν κλέφτη. Πάει λοιπόν...

Προσέξτε τώρα, αὐτὰ εἶναι φοβερά, ποιὸς τοὺς τὰ ἔμαθε; Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ τὴν εἶχαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ ἀπὸ τὸ Βάπτισμά τους καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία.

Τοῦ λέει τοῦ κλέφτη:

– Ἐκλεψες;

– Ὁχι, λέει αὐτός.

– Βρέ, πές το μὲ τὸ καλὸ για νὰ μὴ σὲ δείρω καὶ τὸ πείς μὲ τὸ ζόρι.

– Ὁχι, λέει, δὲν ἔκλεψα.

– Πές το μὲ τὸ καλὸ, θὰ σὲ δείρω καὶ θὰ σὲ γυρίσω ἀνάποδα καὶ θὰ φανεῖ ἡ φουστανέλα. Πές ποῦ τὰ ἔχεις τὰ λεφτά.



– Ἄκουσε, λέει, θὰ στὸ πῶ. **Ναί.** Ἐκλεψα.

– Ποῦ τὰ ἔχεις τὰ λεφτά;

– **Νά,** λέει. **Τ**ὰ ἔβγαλε καὶ τοῦ τ' ἄφησε.

– Ἐντάξει, τοῦ λέει. **Θ**έλεις ὦρὲ νὰ σὲ σώσω καὶ νὰ μὴν ξανακλέψεις ποτέ;

– **Θ**έλω, τοῦ λέει.

– **ΕΛΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ!**...

Δὲν τὸν πῆγε στὴν φυλακὴ, τὸν πῆρε στὸ σπίτι του. **Π**όσα παιδιὰ εἶχε; **Δ**ώδεκα!

– **Β**άλε, γυναίκα, νὰ φᾶμε.

Καὶ ἦταν ἕνα τραπέζι μεγάλο καὶ καθόταν αὐτὸς στὴν ἀρχή, ἡ γυναίκα ἀπέναντι, εἶχε ἕξι παιδιὰ ἀπὸ ἴδιον, ἕξι ἀπὸ ἄλλο.

Τοῦ λέει τοῦ ἑνός:

– **Σ**ήκω ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὸν βάζει αὐτὸν στὰ δεξιὰ του. **Ὁ,** τι εἶχανε ἔφαγε. **Β**άζει ἕνα παιδιὸ ὁ Μακρυγιάννης ὄρθιο καὶ τοῦ λέει:

– **Ὁ**ση ὦρα τρῶμε θὰ λές: **ΚΥΡΙΕ, ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ...**

Δὲν μιλοῦσαν. **Ἐ**λεγαν τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ: **Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με.**

– **Τ**ὴν συγχώρεση τὴν πῆρες, ἀλλὰ τὸν Κανόνα θὰ τὸν κάνεις. **Κ**άθε Σάββατο θὰ σὲ πηγαίνω στὸ παζάρι, γιατὶ τρία Σάββατα. **Θ**ὰ σοῦ κρεμάσω μιὰ ταμπέλα ἐδῶ ποῦ θὰ λέει «εἶμαι κλέφτης, συγχωρέστε με, ἀδελφοί» καὶ θὰ σὲ περνᾶω ἀπὸ τὸ παζάρι νὰ σὲ βλέπει ὁ κόσμος νὰ σὲ δείρει καὶ νὰ σὲ φτύνει. **Τ**ὸ Σάββατο τὸ βράδυ σπίτι μου θὰ πλένεσαι... **Μ**ιὰ βδομάδα θὰ τρῶς καὶ θὰ πίνεις μαζί μου καὶ τὸ ἄλλο Σάββατο ξανὰ καὶ τὸ ἄλλο Σάββατο ξανά.

Δηλαδή, προσέξτε. **Β**ρῆκε καὶ τὸν φιλοanthropικὸ τὸν τρόπο, καὶ νὰ ἀποκαταστήσει τὸ δίκιο – ἔδωσε τὰ λεφτά τὸ ἄλλο Σάββατο σὲ αὐτὸν ποὺ τοῦ τὰ εἶχε κλέψει, ἀλλὰ τὸν πῆρε στὸ σπίτι του. **Δ**ὲν φοβήθηκε. **Τ**ὸν πῆρε στὸ σπίτι του τὸν κλέφτη για νὰ τοῦ πεῖ: «**Κοίταξε, αδελφέ μου, εἴσαι σὰν κι ἐμένα. Εἴσαι σὰν κι ἐμένα, σ' ἀγαπᾶω, σὲ ἔχω σὰν τὰ μάτια μου, ἀλλὰ τὸν Κανόνα τῆς κλεψιάς πρέπει νὰ τὸν κάνεις.**»

* * *

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια. **Γ**έρος ὁ Μακρυ-

■ «Αποκαλυπτική» όμολογία!

Τὰ τρία πνευματικὰ φόβητρα τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων*

● Βάπτισμα ● Σταυρός ● Θεία Κοινωνία

Κάποτε, ἔλεγε ὁ Χατζη-Γιώργης ὁ Ἀθωνίτης, μέγας Ἀσκητής τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἐρώτησε κάποιος ἐρημίτης ἓνα πονηρὸ πνεῦμα:

Ποιά εἶναι τὰ πιὸ φοβερὰ πράγματα στὴν ἀκάθαρτη καὶ σκοτεινὴ ζωὴ σας;

Καὶ ὁ διάβολος ἀπάντησε:

- **Εἶναι** φοβερὰ καὶ ἀνυπόφορα γιὰ μᾶς...

- **Ποιά** εἶναι αὐτά;... ξαναρώτησε ὁ Γέροντας.

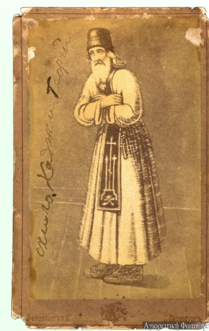
- **Πρῶτα** πρῶτα τὸ **Βάπτισμα**, μὲ τὸ ὁποῖο χάνουμε παντελῶς τὴν ἐξουσία καὶ τὸ δικαίωμα πάνω σας. **Ἦστε**, εἶναι ἐκεῖνο τὸ



Ἔυλο, πού τὸ σημάδι του (ἐννοεῖ βέβαια τὸν **Τίμιο Σταυρὸ** καὶ τὸ σημεῖο τοῦ **Σταυροῦ**), μᾶς βασανίζει, μᾶς διώχνει καὶ μᾶς ἀφανίζει...

Τὸ πιὸ φοβερὸ ἀπ' ὅλα ὁμῶς, εἶναι αὐτὸ πού τρώτε, ἢ **Κοινωνία** σας... **Εἶναι** πιὸ

φοβερὴ καὶ ἀπὸ τὴν γέεννα τοῦ πυρός... πιὸ φοβερὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κόλασι, πού ζοῦμε... **Αὐτόν**, συνέχισε ὁ διάβολος, πού εἶναι **καθαρός** καὶ **κοινωνεῖ ἀξίως**, ὄχι μόνο δὲν μποροῦμε νὰ τὸν πλησιάσουμε, ἀλλὰ **φοβόμαστε** καὶ νὰ τὸν ἀντικρούσουμε ἀκόμη...



■ **Καὶ** ἀμέσως πρόσθεσε: **Ὅσο** κι ἂν αὐτὰ εἶναι γιὰ μᾶς κατατρεγμὸς καὶ θάνατος, **ἐμεῖς ὅμως** εὐγνωμονοῦμε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰδικὰ τοὺς ἀπρόσεκτους **χριστιανούς**, πού μὲ τὰ πάθη τους, ἀπὸ μόνοι τους καὶ μὲ τὴν ἰδική τους θέλησι, ἀπομακρύνουν τὴν δύναμι, τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν Θεία Χάρι τῶν Μυστηρίων ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. **Ἔτσι**, ἀπὸ μόνοι τους οἱ χριστιανοὶ μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ κυριεύσουμε τίς καρδιές τους, **γιὰ** νὰ μὴν τοὺς ἔλθῃ ποτὲ ἡ μετάνοια...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Ἑρμηνεῖα στὴν Θεία Λειτουργία μέσα ἀπὸ πραγματικὰ γεγονότα καὶ ἐμπειρίες ἁγίων ἱερέων, μοναχῶν καὶ πιστῶν, σελ. 367-368, Πειραιᾶς 2003. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

γιάννης, τὸν στείλανε νὰ κάνει μιὰ ἐπίσκεψη στὸ Ναύπλιο. **Καὶ** πάει ἓνας κύριος πενηντάρης καὶ τοῦ λέει:

- **Θέλετε** νὰ ἔλθετε σπίτι μου νὰ σᾶς περιποιηθῶ;

- **Θὰ** ῥθῶ,... τοῦ λέει.

Πάει στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ βλέπει ἓνα τραπέζι μὲ ἑπτὰ παιδιά. **Καὶ** εἶχε στὴν γωνία ἓνα κι ἔλεγε «**ΚΥΡΙΕ, ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**».

- **Ποιός** εἶσαι ἐσύ;... τὸν ρωτᾷ.

- **ΕΓΩ** ΕΙΜΑΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΠΟΥ ΜΕ ΕΣΩΣΕΣ. **Ἐγὼ** εἶμαι ὁ κλέφτης πού μὲ πῆρες καὶ δίδαξες. **Μὲ** πῆρες στὸ σπίτι σου καὶ ἔμαθα πῶς τρῶνε καὶ προσεύχονται. **Καὶ** μὲ ἔκανες νὰ μάθω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχω τὴν τίμια δουλειὰ μὲ τὰ χεράκια μου.

Καὶ ἤλθα ἐδῶ σὲ αὐτὴν τὴν πόλη καὶ

πῆρα ἀπὸ ἐσένα αὐτὴν τὴν ὁδηγία καὶ πῆρα κι ἐγὼ ἓνα μικρὸ περιβολάκι καὶ ζῶ τὴν οἰκογένειά μου.

Καὶ ἔχω ἑπτὰ παιδάκια καὶ ἐπειδὴ εἶδα πῶς ἔβαζες ἓνα παιδί σου νὰ προσεύχεται, βάζω κι ἐγὼ τὸ παιδί μου καὶ προσεύχεται καὶ λέει: «**ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΑΜΑΡΤΩΛΟ...**».



(*) Περιοδ. «Φίλοι Φυλακισμένων», ἀριθμ. 22 / Χειμῶνας 2021-2022, σελ. 18-19. Τοῦ π. Εὐαγγέλου Παπανικολάου, Ἱατροῦ, Θεολόγου. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Ελεημοσύνη: απαιτείται «διάκρισις»;**

Ὁ ἐλεῶν «ἐνδύει» τὸν Χριστὸν*

**«...Τολμῶ νὰ ντύσω τὸν Χριστὸ
μὲ κουρέλια;»**

Ὁ τὸν Βίο τοῦ Στάρετς Ζωσιμᾶ τῆς Σιβηρίας (1767-1833), ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, τὸ ὁποῖο ἀφορᾷ ἕναν καλὸ Χριστιανό, τὸν Ἡλία, κατὰ σάρκα ἀδελφὸ τοῦ Στάρετς.

* * *

Κάποτε, ἕνας ἐξαθλιωμένος μονόχειρας στρατιώτης χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Ἡλία.

Ἦταν χειμώνας, καὶ ὁ στρατιώτης ἦταν ντυμένος μ' ἐλάχιστα κουρελόρουχα. **Ἔ**τρεμε ἀπὸ τὸ κρύο...

Ὁ Ἡλίας τὸν ἔβαλε μέσα, εἶπε νὰ τοῦ φέρουν φαγητὸ κι ἔστειλε νὰ ρωτήσουν, ἂν κανεὶς στὸ σπίτι εἶχε παραπανήσιο πανωφόρι. **Ἦ**θελε νὰ τὸ δώσει στὸν ξεπαγιασμένο στρατιώτη.

Ὁλοι ὁμως ἀποκρίθηκαν πὼς εἶχαν ἀπὸ ἕνα μονάχα.

Ὁ Ἡλίας ἀναστέναξε, μονολογώντας:

- **Ἐ**γὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἔχω δύο πανωφόρια, ἕνα παλιὸ γιὰ πρόχειρο κι ἕνα καινούργιο γιὰ καλὸ. **Καὶ** ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου μᾶς εἶπε: **«Ὁ** ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι». **Ἄ**ς τοῦ δώσω λοιπὸν τὸ παλιό... **Μὰ** πάλι... **τολ-**

μῶ νὰ ντύσω τὸν Χριστὸ μὲ κουρέλια; **Ὁ**χι!... **Ἐ**πομένως, στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, πρέπει νὰ προσφέρω τὸ καινούργιο σ' αὐτὸν τὸν φτωχό...



Καὶ πραγματικὰ ἔδωσε στὸν στρατιώτη τὸ καλὸ του πανωφόρι.

* * *

Ἀργότερα ὁμως, ἡ γυναίκα τοῦ ἔμαθε τυχαῖα, πὼς ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ἦταν μέθυσος καὶ εἶχε πουλήσει τὸ πανωφόρι σ' ἕνα καπηλειὸ γιὰ πενταροδεκάρες. **Φ**ρόντισε λοιπὸν, μὲ τὴν σειρά της, νὰ τὸ ἀγοράσει καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψει στὸν σύζυγό της.

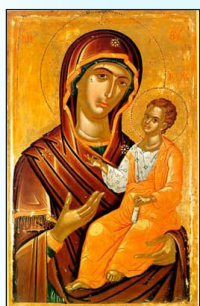
- **Ἄ**λλη φορά, τοῦ εἶπε, θὰ πρέπει νὰ εἶσαι πιὸ προσεχτικὸς, ὅταν δίνεις ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς... **Χ**ρειάζεται διάκριση γιὰ τὸ **τὶ** θὰ προσφέρεις καὶ σὲ ποιόν...

- **Ὁ** Χριστὸς ἦταν ἐκεῖνος, στὸν Ὅποῖο ἔδωσα τὸ πανωφόρι... ἀποκρίθηκε ὁ Ἡλίας. **Καὶ πιστεύω ἀκράδαντα, ὅτι Ἐκεῖνος δέχτηκε τὸ δῶρο μου, παρ' ὅλο πὸς ἦρθε πάλι πίσω σὲ μένα, χάρις στὸ δικό Του ἔλεος καὶ στὴν δική σου φροντίδα.**

(*) Πέτρου Μπότση, Τὸ Γερωντικό τοῦ Βορρά, Τόμος Α', σελ. 76, Ἀθήνα, 1999. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Θαῦμα τῆς Θεοτόκου**

«Τὸ λάδι ἔφθασε καὶ περίσσεψε»!*



Ὁ παπα-Χρυσόστομος, παλαιὸς Σταυρονικητιανός, διηγεῖτο ὅτι, ὅταν πῆγε νὰ κοινοβιάσει στὴν Σταυρονικήτα, ὁ γερω-Φιλάρετος ὁ Καρουλιώτης (1889-1956) τὸν περιέβαλλε μὲ τὴν ἀγάπη του.

Ὁταν ὁ π. Χρυσόστομος ἀνέλαβε τὸ διακόνημα τοῦ παρεκκλησιαστικοῦ, κάποιος προϊστάμενος τοῦ ἔδωσε ἕνα πεντοκάρικο (πέντε ὀκάδες) λάδι καὶ τοῦ εἶπε νὰ κανονίσει νὰ τοῦ φθάσει, διότι μετὰ ἀπὸ ἕνα

χρόνο θὰ τοῦ ξαναδώσει λάδι. **Φ**υσικὰ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο.

Ὁ π. Χρυσόστομος ἦταν σὲ ἀπορία καὶ ρώτησε τὸν γερω-Φιλάρετο.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσει τὸ λάδι. **«Ὁ**ταν γεμίζεις τὸ λαδικό, νὰ πηγαίνεις μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, νὰ τὸ σταυρώνεις καὶ νὰ τὴν παρακαλᾷς νὰ τὸ εὐλογήσει»,... τοῦ εἶπε.

■ **Ἔ**τσι ἔκανε πάντα ὁ π. Χρυσόστομος ὅταν ἔπαιρνε λάδι, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! **Τὸ** πεντοκάρικο ἔφθασε καὶ περίσσεψε...

(*) Ἀπὸ τὴν Ἀσκητικὴ καὶ Ἑσχασητικὴ Ἁγιορείτικη Παράδοση, ἐκδόσεις Ἱερὸν Ἑσχασητήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», σελ. 55, Ἅγιον Ὄρος 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• **Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις:** Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
 • **Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail):** maa@imoph.org • **Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως:** (+30) 22950 22582
 • **Τηλεαντίγραφο (FAX):** (+30) 22950 22582 • **Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες:** βλ. www.imoph.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • **Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν** • **Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστάσια** τοῦ πνευματικοῦ Πατρός μας, τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.